

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Uzp 212/10
20.01.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Olge Đuričić i Snežane Andrejević, članova veća, sa savetnikom suda Radojkom Marinković, kao zapisničarem, odlučujući po zahtevu H.B..., N, podnetom preko punomoćnika G.P. i M.P, advokata iz B, za preispitivanje sudske odluke - presude Upravnog suda II-1 U br. 10668/10 (2009) od 29.07.2010. godine, uz učešće protivnih stranaka Zavoda za intelektualnu svojinu Republike Srbije i R.C..., koju zastupaju advokati S.P, G.M.P, P.A.S, B.S.P, K.B.K. i L.B.Đ. iz B, u predmetu prestanka žiga, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 20.01.2012. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev se UVAŽAVA, UKIDA presuda Upravnog suda II-1 U br. 10668/10 (2009) od 29.07.2010. godine i predmet vraća Upravnom sudu na ponovno odlučivanje. O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je tužba podnosioca zahteva podneta protiv rešenja Zavoda za intelektualnu svojinu Republike Srbije broj 42531 Ž-1993-707 od 12.06.2009. godine kojim je u stavu prvom dispozitiva odbijen zahtev tužioca podnet dana 08.07.2008. godine za prestanak žiga Ž-1993-707 u reči B.nosioca R.C..., zbog nekorišćenja na teritoriji Republike Srbije, a u stavu drugom dispozitiva odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

U zahtevu, koji je podneo na osnovu člana 49. stav 2. tačka 3. Zakona o upravnim sporovima, podnosilac osporava zakonitost pobijane presude zbog pogrešne primene Zakona o žigovima i povrede pravila postupka koja je bila od uticaja na rešenje ove stvari. Smatra da pobijanom presudom nisu ocenjeni navodi koje je isticao u tužbi i to: da li je u upravnom postupku koji je prethodio donošenju osporenog rešenja učinjena bitna povreda pravila postupka time što mu nije dostavljen primerak podneska protivnika predlagača i na taj način mu je uskraćena mogućnost da se o istom izjasni; da li kopije računa koje je dostavio protivnik predlagača mogu predstavljati valjane dokaze o korišćenju žiga u relevantnom periodu i pored nedostataka na koje je ukazao u tužbi; da li prodaja cigareta na Kosovu (kao delu Srbije) koja je protivna odredbama Zakona o duvanu Republike Srbije, može predstavljati validno korišćenje žiga u Srbiji te da li fotografije cigareta sa akciznim markicama na kojima se ne vidi datum izdavanja mogu predstavljati dokaz o korišćenju žiga u relevantnom periodu. Ukazuje da je sud u obrazloženju presude naveo tužiočevu tvrdnju da je tuženi postupio protivno čl.9. Zakona o opštem upravnom postupku, jer mu nije dozvolio da se izjasni o navodima nosioca žiga iz podneska od 05.06.2009. godine, ali o ovom navodu nije zauzeo određeni stav, već je samo paušalno ocenio da u postupku nije bilo povreda pravila postupka. Ponavljajući navode iz tužbe, smatra da je period od pet godina pre podnošenja zahteva za prestanak žiga zbog nekorišćenja relevantan periodu u kome je potrebno utvrditi da li je žig korišćen ili nije. U konkretnom slučaju to je period od 08.07.2003. do 08.07.2008. godine, obzirom da je zahtev podnet 08.07.2008. godine, te su shodno navedenom za odlučivanje relevantne samo činjenice koje se odnose na korišćenje žiga u tom periodu. Međutim, u upravnom postupku su kao valjani dokazi o korišćenju žiga prihvaćeni računi koje je nosilac žiga dostavio u običnoj fotokopiji bez provere da li je kopija verna originalu, pri čemu ti računi, tovarni listovi, čiji je izdavalac firma iz Republike Makedonije, nisu potvrđeni pečatom carine Republike Srbije niti je dostavljena carinska dokumentacija. Stoga smatra da iz istih ne proizilazi dokaz u smislu člana 64. Zakona o žigovima o ozbiljnom korišćenju na domaćem tržištu žiga za obeležavanje robe. Takođe smatra da navedeni računi ne mogu biti dokaz o korišćenju žiga u Srbiji ni iz razloga što je eventualna prodaja cigareta na Kosovu vršena protivno zakonskim propisima Republike Srbije, odnosno Zakonu o duvanu i da je u tom smislu u postupku dostavio dokaz iz koga se vidi da do dana podnošenja zahteva za prestanak žiga marka B. nije bila upisana u registar o markama duvanskih proizvoda kod Uprave za duvan Republike Srbije. Nadalje, ukazuje da se na fotografijama cigareta sa akciznim markicama privremene administracije Kosovo ne vidi datum njihovog izdavanja, te su iste mogle biti izdate već od 1999. godine, kada je ustanovljena navedena administracija, zbog čega ni ove fotografije ne predstavljaju valjan dokaz o prodaji cigareta u relevantnom periodu od 08.07.2003. do 08.07.2008. godine u smislu člana 64. Zakona o žigovima. Predlaže da Vrhovni kasacioni sud uvaži zahtev i preinači pobijanu presudu.

Protivna stranka, Zavod za intelektualnu svojinu Republike Srbije, postupajući po nalogu Vrhovnog kasacionog suda, dostavio je celokupne spise predmeta broj Ž707/93-42531, ali u ostavljenom roku nije dostavio odgovor na zahtev. Vrhovni kasacioni sud je protivnoj stranci R.S., zahtev za preispitivanje sudske odluke uredno dostavio preko punomoćnika, ali u ostavljenom roku sudu nije dostavio odgovor na zahtev.

preko pušionosnika, ali u ostavljenoj roku sudu nije dostavljen odgovor na zahtev.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijanu presudu u granicama zahteva u smislu člana 54. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" broj 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je osnovan.

Prema obrazloženju pobijane presude, pravilno je tuženi organ postupio kada je odbio zahtev tužioca od 08.07.2008. godine za prestanak zbog nekorišćenja žiga broj 42531 Ž-1993-707 u reči B. za sve proizvode za koje je registrovan u klasama 34 ničanske klasifikacije. Prema obrazloženju pobijane presude tuženi organ je utvrdio da je ovaj žig registrovan 19.02.1999. godine na ime firme R.C... za robu iz klase 34. odnosno za cigarete. U obrazloženju pobijane presude navodi se da je tuženi organ utvrdio da je predmetni žig bio u legalnim tokovima trgovine u periodu pet godina od dana upisa u registar žigova odnosno od dana kada je žig poslednji put korišćen, jer je na osnovu priloženih dokaza utvrđeno da se radi o računima o uvozu B. cigareta iz Makedonije preko firme G. iz P. u periodu od 2003. do 2008. godine na teritoriji Kosova i Metohije kao i da je na osnovu drugih računa ocarinjena i prodavana roba u Srbiji ili iz Srbije otpremana i prodavana na druga područja. Upravni sud je našao da su neosnovani navodi tužbe da tuženi organ nije cenio navod koji se odnosi na prodaju cigareta na području Kosova i Metohije, jer je tuženi ove navode posebno cenio u obrazloženju osporenog rešenja i za tu ocenu je dao jasne i argumentovane razloge. Prema obrazloženju pobijane presude sud je ocenio da je pravilno tuženi organ zaključio da u konkretnom slučaju nema mesta primeni člana 39. Zakona o žigovima, jer je nosilac čuvenog žiga dužan da to dokaže u Srbiji pred nadležnim organima u skladu sa članom 5. stav 4. istog zakona. Sa navedenih razloga, Upravni sud je našao da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca pa je odbio njegovu tužbu kao neosnovanu.

Ocenjujući zakonitost pobijane presude, Vrhovni kasacioni sud nalazi da su osnovani navodi zahteva da je Upravni sud donošenjem presude bitno povredio pravila postupka kada je prihvatio razloge osporenog rešenja, a da pri tome nije dao ocenu navoda tužbe kojima su ti razlozi detaljno osporeni i u pogledu činjeničnog stanja i u pogledu primene materijalnog prava. Naime, iz dostavljenih spisa vidi se da je tužilac u tužbi isticao da mu u upravnom postupku koji je prethodio donošenju osporenog rešenja nije pružena mogućnost da se izjasni o podnesku protivnika predlagača od 05.06.2009. godine, kao i da je u tužbi i u upravnom postupku osporavao valjanost dokaza koje je nosilac žiga dostavio na okolnosti korišćenja žiga u relevantnom periodu, da je isticao da eventualna prodaja cigareta na Kosovu ne predstavlja validno korišćenje žiga u Srbiji jer je vršena protivno imperativnim normama Zakona o duvanu Republike Srbije o čemu je kao dokaz dostavio potvrdu Uprave za duvan Republike Srbije; te da se na akciznim markicama koje se nalaze na fotografisanim paklicama cigareta B. ne vidi datum njihovog izdavanja, zbog čega se na osnovu ovog dokaza ne može tvrditi da su markice izdate u relevantnom periodu od 08.07.2003. do 08.07.2008. godine, u smislu člana 53.stav 1. Zakona o žigovima. Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da Upravni sud ove navode tužbe, kojima se detaljno osporava valjanost dokaza na osnovu kojih su u upravnom postupku utvrđene odlučne činjenice odnosno pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja, a time i pravilna primena materijalnog propisa, nije razmatrao i ocenio, pa ni u tolikoj meri da ih je smatrao irelevantnim za ocenu zakonitosti osporenog rešenja, niti se upuštao u ocenu tačnosti činjeničnih zaključaka tuženog organa o korišćenju predmetnog žiga u smislu člana 53. stav 1. Zakona o žigovima. Ovo naročito što se iz spisa predmeta i obrazloženja osporenog rešenja vidi da je iste navode podnosilac ovog zahteva isticao u upravnom postupku, naročito u podnesku od 9.4.2009. godine odgovarajući na primedbe nosioca žiga. Tuženi organ je ove navode detaljno naveo u obrazloženju osporenog rešenja, ali ih je u datim razlozima samo paušalno ocenio navodeći da je prema preambuli Ustava Republike Srbije Pokrajina Kosovo i Metohija sastavni deo teritorije Srbije, dok ostale navode tuženi nije cenio, niti je dao razloge zbog kojih iste ne prihvata ili smatra da nisu od uticaja na pravilno i potpuno utvrđivanje odlučnih činjenica na osnovu kojih je primenom materijalnopravnog propisa odlučio o predmetu postupka.

Polazeći od navedenog, Vrhovni kasacioni sud nalazi da je Upravni sud, time što je propustio da oceni navode tužbe ili navede razloge zbog kojih smatra da su bez značaja, povredio prava podnosioca zahteva na pravično suđenje. Ovo pravo je predviđeno članom 32. stav 1. Ustava Republike Srbije ("Sl. glasnik RS" broj 98/06) i predstavlja obavezu suda da obrazloži svoju odluku jer stranka ima pravo da bude upoznata sa stavovima suda na kojima je ta odluka zasnovana. To pravo stranke je praćeno dužnošću suda da iznese razloge svoje odluke koji čine garanciju objektivnosti suđenja i sprečavaju moguće zloupotrebe. Obaveza obrazloženja sudske odluke odnosi se na ključne argumente koji moraju biti precizno i jasno navedeni s tim što sud treba brižljivo i pažljivo da razmotri sve dokaze i ceneći ih i pojedinačno i zajedno odluči koje će i zbog čega činjenice smatrati utvrđenim a koje i zbog čega neće. Ispitujući u upravnom sporu zakonitost osporenog upravnog akta u granicama zahteva iz tužbe, sud ne mora da prihvati razloge tužioca, ali je dužan da ih razmotri i da se o njima izjasni, što Upravni sud pobijanom presudom, obzirom na izloženo stanje stvari nije učinio.

Sa iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud nalazi da su pobijanom presudom povređena pravila postupka koja su od uticaja na rešenje stvari, pa je na osnovu člana 55. stav 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu ove presude i predmet vratio Upravnom sudu koji je dužan da raspravi pitanja na koja mu je ukazano presudom ovog suda.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

Zapisničar

Radojka Marinković,s.r.

Predsednik veća- sudija

Snežana Živković,s.r.

